

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 37. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614228016/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Fidelio har jaget efter en Ræv, uden at naae den, Alexandra har hver Dag læst latinske Bønner, og talt Perlerne paa sin Rosenkrands, min Fader har tappet en Deel Vand af sine Moser, og sendt et Par Landløbere til Siberien, og vor graa Kat er kommen i Barselseng, meer er der ikke skeet i den Tid, saavidt jeg veed.« — »Det Sidste er især en vigtig Nyhed,« svarede Adalbert. — »Det Ene er ligesaa vigtigt, som det Andet, jeg er kied af dette Liv, af min Fader, af Alexandra og undertiden endog af Emilie selv, og af dette evig skuffede Haab; jeg vil ud i Verden til Warschau, til Tyrkiet, og saa en Kugle for Panden jo før jo heller, det er det Bedste, der kan hændes mig.« Med disse Ord svang han sig paa Hesten, og ilede i stærk Galop henad Veien, saa at Adalbert ikke var i Stand til at følge ham.

Endelig da de vare komne et Stykke frem, holdt Casimir pludselig stille, og den forrige melancholske Stemning havde nu vejet Pladsen for et lystigere Lune. »Seer du,« sagde han, og udstrakte sin Haand imod Vest, »der ligger Staden S., der ville vi hen.« — »Men det er ikke efter min Faders Ordre.« — »Jo vist, den Gamle vil, at jeg skal vise dig de mærkeligste Forbedringer i Egnen, og ved min Ære det skal skee, følg mig!« Dermed lod han sin Hest dandse henad Veien, og svarede intet Andet til Adalberts gientagne Spørgsmaal, end: »Du vil faae Alt at see, naar vi komme til S.«

En halv Fierdingvei fra Byen mødte de en gammel Soldat, der sad ved Veien; han reiste sig op, da de kom, og strakte sin Hat henimod dem, paa samme Tid saae de, at han havde mistet sit ene Been.

»Du stakkels Mand!« spurgte Casimir, »hvorledes er du kommen til den Ulykke?«

»Paa Valpladsen, unge Herre!« svarede den Gamle.

»Der falder mig Noget ind — nei du maa ikke

komme med Indvendinger, — Adalbert! — jeg vil give dig en Ducat, gamle Mand, hvis du en Times Tid vil laane mig din Hat og din Trøje.»

»For en polsk Gylden har jeg tidt vovet baade mine Lemmer og mit Liv,« svarede den Gamle, »saa kan jeg vel ogsaa for en Ducat vove min Hat og min Trøje.«

Nu tog Casimir, trods af Adalberts Modsigelse, den gamle Hat og den lappede Trøje paa, hvilken stak forunderlig af til hans øvrige Dragt og til den prægtige Hest, hvorpaa han red. »Vent mig!« sagde han til Soldaten, »der har du min Frak og min Hue til Pant.« Derpaa travede han igjen lystig hen ad Veien, uden at agte paa sin Broder, som, da han ikke kunde holde ham tilbage, besluttede at følge ham, og staae ham bi, hvis hans letsindige Indfald skulde paadrage ham nogen Ubehagelighed.

Saaledes ankom de begge til S. Neppe var Casimir indenfor Porten, før han lod sin Hest fremskride med langsomme Skridt, medens Enhver, der mødte ham, med Forundring blev staaende, for at betragte hans Dragt. Snart samlede en Mængde Mennesker om ham, der dog, rimeligviis af Ærbødighed for hans fornemme Stand, holdt sig i nogen Afstand, saa Indtoget derved fik et desto høitideligere Udseende. Ogsaa af Husene kom Tiiskuere frem; Mænd, Qvinder og Børn flokkedes i alle Døre, i Vinduerne saaes flere Pigeansigter, og blandt disse adskillige, der vare meget smukke. Paa de Sidste hilsede Casimir med stor Artighed, tilsidst vendte han sig om til sin Broder og sagde: »Der seer du nu, hvad der her i Byen er gaaet frem til det Bedre i din Fraværelse, de fleste af disse ere voxede til i de sidste Aar.« — Da Casimir havde naaet Byens Ende, dreiede han om, og red tilbage igjen. Paa Tilbageveien viste der sig endnu flere Ansigter i Vinduer og Døre,